

„Erast Petrovič Fandorin. Dobrovolník v srbské armádě. Vracím se z tureckého zajetí.“

Díky Bohu, Varje se už zdálo, že má halucinace. Dobrovolník! Z tureckého zajetí! S úctou se podívala na šedivé spánky, nevydržela to, dokonce netaktně ukázala prstem a zeptala se: „Mučili vás? Četla jsem o hrůzách tureckého zajetí. A koktání máte jistě také od toho.“

Erast Petrovič se zamračil a neochotně odpověděl: „Nikdo mě nemučil. Od rána do večera mě nalévali kávou a mluvili se mnou výhradně francouzsky. Byl jsem tam jako host vidinského k-kajmakamy.“

„Koho?“ nepochopila Varja.

„Vidin je město na rumunských hranicích. A kajmakam je gubernátor. A co se týče mého k-koktání, to je následek dávného otřesu.“

„Utekl jste, vidíte?“ zašeptala se závistí v hlase. „Míříte na frontu, abyste mohl bojovat?“

„Ne. Už jsem se nabojoval ažaž.“

Varjina tvář zřejmě vyzařovala naprosté nepochopení. Dobrovolník v každém případě považoval za nutné dodat: „Válka, Varvaro Andrejevno, je strašně ohavná věc. Nejsou v ní s-spravedliví a vinní. A špatní a dobří jsou na obou stranách. Jen ti dobří obvykle padnou jako p-první.“

„Proč jste se tedy vydal jako dobrovolník do Srbska?“ pobouřeně se zeptala Varja. „Nikdo vás tam přece nehnal?“

„Z egoistických důvodů. Byl jsem nemocný, hrozně jsem se potřeboval vyléčit.“

Varja se podivila: „Copak na frontě se léčí?“

„Ano. Pohled na cizí b-bolest umožňuje lépe snášet tu svoji. Dostal jsem se na frontu dva týdny před porážkou armády Čerňajeva. A pak jsem se ještě dosytosti nachodil po horách a nastřílel ažaž. Myslím, že jsem díky Bohu nikoho netrefil.“

Buď se dělá zajímavým, anebo je to obyčejný cynik, trochu podrážděně si pomyslela Varja a uštěpačně se zeptala: